

proč nezaložil zjištění své na výpovědi svědka Maxmiliána E., takže se zjištěním těm, i když snad odvolatelku neuspokojí, ničeho vytknouti nedá. Odvolací soud schválil tedy skutkové okolnosti prvním soudem bezvadně zjištěné a převzal zjištění prvního soudu. Tímto zjištěním vázán je i soud dovolací (§§ 498, 513 c. ř. s.). Dovolání jest ovšem v právu, napadajíc názor odvolacího soudu, že žalovaná, ujistivši žalobce, že papíry k autu se vztahující jsou v pořádku, čemuž ale tak nebylo, porušila slib, že stihá ji již proto zavinění a že tudíž ručí za škodu žalobci vzešlou a jeho nárok na náhradu škody že jest proto důvodem po právu. Přípověď jistých vlastností u věci úplatně zcizené, ukáže-li se nesprávnou, dává nárok v §u 932 obč. zák. uvedený na zrušení smlouvy nebo doplnění, pokud se týče slevu. Aby vznikl z přípovědi vlastností úplatně zcizené věci, kterých tato nemá, nárok na náhradu škody, k tomu nestačí pouhý nedostatek přípověděných vlastností, nýbrž k tomu musí přistoupiti ještě, jak vysvítá z §u 932 obč. zák. a motivů třetí dílčí novely k obč. zák., též zvláštní zavinění. Než toto stihá dle skutkových zjištění prvního soudu, které odvolací soud převzal, v tomto případě skutečně dovolatelku, která se při prodeji automobilu dopustila h r u b é n e d b a l o s t i ve věci hlavní. Tím jest ospravedlněn souhlasný výrok nižších soudů, že žalobní nárok důvodem svým je po právu.

Čís. 5932.

Žalobě podle §u 36 čís. 3 ex. ř. nelze vyhověti, když doba, na niž se vymáhající věřitel zřekl exekuce, uplynula v době rozsudku prvního soudu, třebaž ještě nebyla uplynula v čase žaloby.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1926, Rv I 592/26.)

Žaloba dlužníka o zrušení exekuce vyklizením, ježto se vymáhající věřitel vzdal vedení exekuce až do 15. října 1925, byla rozsudkem procesního soudu první stolice ze dne 13. listopadu 1925 zamítnuta. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Co se především týče žalobního důvodu, že zástupci žalovaného vůči řediteli žalující společnosti prohlásili, že se vzdávají vedení exekuce až do 15. října 1925, namáhaly se nižší stolice zcela zbytečně zjišťováním, zda nástupci žalovaného prohlášení to učinili a zda k tomu byli splnomocněni, neboť lhůta do 15. října 1925 dle prohlášení toho byla v době rozsudku prvního soudu (13. listopadu 1925) již uplynula, čímž věc sama sebou došla vyřízení. K této skutečnosti, že uplatňovaná lhůta již prošla, měl totiž soudce při rozsudku přihlížeti a na jejím základě rozhodnouti. To se podává z této úvahy: Dle § 406 c. ř. s. jest odsouzení k plnění jen tehdy přípustno, když splatnost v čase rozsudku již nastala, třebaž že v čase žaloby ještě nebyla nastala. Ustanovení to má svůj důvod v zásadě procesní ekonomie, by nemusil býti zbytečně veden ještě

jeden spor, když již nyní je jasno, že právní nárok žalobou uplatňovaný tu je. Ale tento zákonodárný důvod platí také pro opačný případ, když totiž právní nárok v čase žaloby tu byl, avšak v čase rozsudku již ho není, protože v mezičase pominul uplynutím doby, na niž byl vázán. Dlužno tedy onen předpis vyložití rozšiřujícím způsobem, že se vztahuje i na tento případ, pokud se týče dlužno ho naň použití obdobně. Předpis tedy kryje v sobě širší zásadu, že totiž rozhodnouti jest podle bezesporného pokud se týče zjištěného stavu věci, jaký tu jest v čase rozsudku, nehledíc k tomu, jakým byl v čase žaloby. Když se tedy žalobní nárok opírá o to, že žalovaná strana vzdala se vedení exekuce až do 15. října 1925, a jde tedy o žalobu po rozumu §u 36 čís. 3 ex. ř., nemůže po 15. říjnu 1925 žádným způsobem žalobě býti vyhověno, protože by rozsudek prisuzoval žalující straně nárok, jehož podle stavu věci již není, což by bylo protismyslné. To vyjadřuje také sám § 36 čís. 3 ex. ř. řka, že žaloba proti povolení exekuce je přípustna, když vymáhající věřitel zřekl se zavedení exekuce pro dobu ještě zatím neuplynulou. Není tedy žaloba přípustna, t. j. není nároku na zastavení exekuce, když doba, na kterou se vymáhající věřitel exekuce zřekl, již uplynulou jest. To však znamená, že soud nemůže žalobě vyhověti, když třeba sice dříve lhůta ta nebyla uplynulá, avšak v čase rozsudku již uplynulou jest a nároku exekutiva na stavení nebo zastavení exekuce tedy již není. K témuž výsledku dlužno dospěti, když věc nepojme se jako poshovění s exekucí (§ 36 čís. 2 a § 40 ex. ř.), nýbrž jako poshovění nároku, tudíž na straně exekuta jako nárok opoziční zakládající se na skutečnosti nárok vymáhajícího věřitele na plnění stavící dle § 35 ex. ř., neboť i tu je rozhodnou vždy jen skutečnost, že lhůta již uplynula a že tu tedy skutečnosti stavící již není. Měla tedy žaloba, založená na ono tvrzené vzdání se exekuce do 15. října 1925, býti zamítnuta pro uplynutí této lhůty, pro nedostatek nároku, jenž dle žaloby samé v době po tomto dni již byl zanikl. Zda do toho dne nárok opravdu existoval, bylo by bývalo rozhodno jen pro otázku útrat, která však v dovolací stoličce již nenastává, protože otázka útrat netvoří v dovolání samostatný, t. j. od rozhodnutí hlavní věci neodvislý předmět přezkumu (§ 528 c. ř. s.) a také se jako takový v dovolání žalující strany neuplatňuje, ve hlavní věci však se žalující straně nárok i v dovolací stoličce nepřiznává, třeba že z jiných důvodů.

Čís. 5933.

Procesní plná moc nepomíjí tím, že se zastoupená strana stala svéprávnou.

Byl-li zřízen pro spor zástupce, počíná lhůta §u 534 čís. 2 c. ř. s. doručením rozhodnutí zástupci strany.

I ve sporu, k jehož zahájení žalobou má poručník potřebí svolení poručenského soudu (§ 233 obč. zák.), jest poručník oprávněn z vlastní pravomoci ku zřízení právního zástupce a výběru jeho osoby.

Měsíční lhůtu §u 534 čís. 2 c. ř. s. nelze počítati 30 neb 31 dny.